

Arrest

nr. 79 846 van 20 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERBOVEN, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Promislovka, in de Russische regio Astrakhan maar geregistreerd in Tsjetsjenië. U bent sinds september 2007 officieel gehuwd met C. B. (...) (O.V. X) met wie u twee kinderen heeft. Uw problemen zijn ontstaan omwille van uw hulp aan de strijders sinds de tweede oorlog. U vervoerde de gewonden, bracht medicijnen en verstopte de wapens, wanneer de strijders het u vroegen. Ongeveer zestig percent van de tijd verbleef u bij de strijders, de overige veertig procent, bijvoorbeeld als de groep ging overwinteren in Georgië, verbleef u bij verwanten thuis. De unit waar u, net zoals uw broer L. C. (...) (O.V. X), toe behoorde stond onder het bevel van uw oom langs moederzijde, L. M. (...). Uw unit en de andere units stonden verder onder het hoofdbevel van K. G. (...).

U nam zelf geen deel aan grote, serieuze gevechten maar bleek bij verschillende beschietingen van op afstand aanwezig te zijn.

U verklaart dat de groep een grote aanval plande begin 2002, maar de plannen werden afgeblazen toen een nieuwkomer van de groep een medestrijder per ongeluk neerschoot. Het geluid van het schot werd gehoord door het Russische kamp waardoor deze aanval afgeblazen werd.

Echter, beetje bij beetje verdwenen er leden van uw groep en al snel bleek dat er een informant was onder de strijders. In 2002 begon deze informant, I. (...), voor de Kadirovtse te werken en hij verraadde de identiteit van zijn medestrijders, waaronder u en uw broer. I. (...) werkte voor I. D. (...) en was commandant van de 'speciale patrouille politie'. In 2004 of 2005 werd hij neergeschoten aan de grens van Ingoesjetïë.

Na de dood van opperbevelhebber G. (...), eind 2002, viel de groep strijders uiteen. U en uw broer besloten geen andere strijdersgroep meer te vervoegen en sindsdien dook u onder.

U hielp de strijders nog wel wanneer zij er om vroegen. U dook onder, samen met andere personen, en verhuisde van plaats naar plaats.

Voor 2004 en vóór de dood van I. (...), werd uw andere broer, L. (...), gearresteerd en ondervraagd betreffende uw verblijfplaats. Hij werd zwaar geslagen en kon niet praten of wandelen. Ongeveer een half jaar na de arrestatie van L. (...), werd uw vader eveneens meegenomen ter ondervraging. In 2004 of 2005 werd uw broer L. (...) gemarteld door Kadirovtse waarna hij zijn hand verloor en blind raakte aan één oog.

Aangezien u huwde in 2007 en uw vrouw zwanger bleek te zijn, besloot u te vluchten.

Op 11 december 2007 ging u met de auto van een vriend van Grozny tot Alkhanyurt waar u uw vrouw oppikte.

Vandaar nam u de trein tot Moskou en Brest om vervolgens asiel aan te vragen in Polen. U verkreeg daar een verblijfsvergunning van beperkte tijd op 25 mei 2009.

Echter, in mei 2009 vielen twee onbekende mannen uw huis binnen, toen u afwezig was. Ze vroegen uw vrouw en schoonzus waar u en uw broer waren en bedreigden hen.

Een Pools koppel van wie u het appartement huurde, hoorde lawaai en belde de politie, waarna de onbekende mannen vluchtten. De Poolse politie weigerde echter de zaak te onderzoeken omdat het, volgens hen, een ruzie tussen Tsjetsjenen betrof en dit onderling opgelost moest worden.

Enkele dagen na deze inval vertrok u, samen met uw kinderen, naar België waar u op 10 juli 2009 een eerste maal asiel aanvroeg.

Na de Dublin-controle en goedgekeurde overeenkomst met Polen, werd u verzocht terug te keren naar Polen om daar uw zaak te behandelen.

U bleef in België en vroeg een tweede maal asiel aan op 8 oktober 2010.

Sinds uw verblijf in België hebt u weinig kennis betreffende de huidige problemen maar stelt dat u ongeveer acht maanden geleden hoorde dat uw zussen, L. (...) en L. (...), bedreigd werden toen Kadirovtse langskwamen bij hun thuis.

Voor uw broer L. C. (...) (O.V. 6.459.937) werd op 29 juni 2010 reeds een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw binnenlands en internationaal paspoort en het binnenlands paspoort en internationaal paspoort van uw vrouw, jullie Poolse verblijfsvergunningen, uw huwelijksakte, de geboorteakte en Poolse verblijfsvergunning van uw zoon, een brief betreffende uw psychologische begeleiding en vijf medische attesten."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest voor uw leven bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw strijdersverleden.

Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

Vooreerst wordt uw geloofwaardigheid aangetast door uw geringe kennis met betrekking tot de evolutie en de huidige stand van zaken van uw problemen.

In alle redelijkheid kan het Commissariaat-generaal er immers van uitgaan dat een asielzoeker ernstige pogingen onderneemt om meer informatie te verkrijgen met betrekking tot de evolutie van zijn asielproblemen, hetgeen u duidelijk nagelaten heeft.

Zo bent u niet op de hoogte van de huidige stand van zaken van uw asielproblemen. (CGVS p. 25) U kon dit niet weten omdat u geen middelen heeft om zich te informeren. (CGVS p. 25)

U stelt dat ze vandaag de dag uw familie nog steeds lastig vallen maar specifieke incidenten kan u niet geven. (CGVS p. 22) U weet niet hoeveel keer de autoriteiten recentelijk nog langskwamen of in welke mate. (CGVS p. 6) U verklaart enkel dat u het laatste nieuws acht maanden geleden ontving en toen vernam u dat uw zussen lastig gevallen werden door Kadirovse. (CGVS p. 6) Echter, wanneer deze Kadirovse langskwamen kan u niet zeggen, volgens u omdat u nu hier bent. (CGVS p. 6)

Het Commissariaat-generaal aanvaardt uw vage verklaringen betreffende de evolutie van uw asielproblemen niet.

Dergelijke vage verklaringen wijzen bovendien op een gebrek aan interesse in uw situatie en de situatie van uw familieleden in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Als verklaring voor uw beperkte kennis betreffende deze zaken stelt u dat u tot ongeveer acht maanden geleden contact had met uw ouders via het internet maar dat dit nu te gevaarlijk werd. (CGVS p. 5) U wilt niet dat ze meer problemen krijgen. (CGVS p. 6).

Echter, er zijn nog andere mogelijkheden van communicatie 2 buiten het internet of telefoon. Zo kon u onder meer brieven sturen naar uw broer en zussen om meer te weten te komen betreffende uw problemen.

Uw klaarblijkelijke en onaanvaardbare onwetendheid over zaken die de essentie van uw vervolgingsproblemen in de Russische Federatie betreffen, ondermijnen uw geloofwaardigheid en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw problemen.

Daarenboven wilt het Commissariaat-generaal opmerken dat ook uw vrouw bijzonder vaag bleef met betrekking tot uw asielproblemen.

Zo kon zij enkel vertellen dat u gestreden had bij Gelayev, maar meer wist zij niet. (CGVS vrouw p. 6)

Uw vrouw wist niet wanneer u gestopt bent met uw strijdersacties en wist de precieze reden waarom u in 2007 vertrok, niet te vertellen. (CGVS vrouw, p. 8) Zij stelt enkel dat u steeds meer problemen kreeg maar welke problemen wist zij niet. (CGVS vrouw p. 8) Uw vrouw wist evenmin wanneer of waarom uw problemen begonnen. (CGVS vrouw p. 6 en 7) Zij kon niets vertellen over incidenten of arrestaties die gebeurden tijdens jullie huwelijk, noch welke problemen uw schoonfamilie kende. (CGVS vrouw p. 7)

Uw vrouw wist bovendien niets met betrekking tot de arrestatie van uw broer L. (...), noch betreffende de arrestatie van uw vader. (CGVS vrouw p. 7) Ook wist ze niets met betrekking tot de huidige problemen van uw familie. (CGVS vrouw p. 10) Uw vrouw verklaart haar gebrekkige kennis door het feit dat u haar niets vertelde omdat het beter was dat ze dit niet wist. (CGVS vrouw p. 7)

Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van jullie asielproblemen aangetast door het ernstige gebrek aan informatie van uw vrouw betreffende jullie asielproblemen. Het is immers onaannemelijk dat uw vrouw hoegenaamd niets kon vertellen met betrekking tot uw militaire activiteiten en de problemen die u en tevens uw schoonfamilie hierdoor kenden.

Ook haar vaagheid met betrekking tot jullie asielincidenten doet afbreuk aan jullie geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas

Vervolgens stelt het Commissariaat-generaal zich ernstige vragen met betrekking tot uw houding. Ten eerste is het allerminst aannemelijk dat een asielzoeker die vervolgd wordt door de autoriteiten en zware problemen gekend heeft, zoals u, ruim zeven jaar wacht alvorens te vluchten. U stelt dat u in 2007 huwde met uw vrouw en besloot te vluchten toen zij zwanger werd. (CGVS p. 13)

Echter, in uw vorig interview op het Commissariaat-generaal dd. 28 februari 2011 stelt u dat u, indien u de mogelijkheid gehad had, al eerder vertrokken was. (CGVS dd. 28 februari 2011, p. 11) U maakt geen melding van het feit dat u getrouwd was, of een kind verwachtte als vluchtmotief.

Ongeacht uw reden, ondermijnt uw gedrag alsnog de ernst, en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw vrees, aangezien verwacht mag worden dat een asielzoeker bij zulke zware problemen voor zichzelf en zijn familie binnen een redelijke termijn bescherming zoekt.

Het feit dat u ruim zeven jaar wacht alvorens dit te doen, en vervolgens verschillende redenen opgeeft welke hieraan ten gronde liggen, doet twijfelen aan de ernst van uw vrees en de geloofwaardigheid ervan.

Ten tweede stelt u ook dat uw moeder uw internationaal paspoort regelde via kennissen, wiens naam u niet kent. (CGVS p. 9) Dit paspoort werd afgeleverd op 16 november 2007, minder dan een maand voor uw vertrek.

Echter, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en dat aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat elke aanvraag tot het verkrijgen van een internationaal paspoort onderzocht wordt door de FSB, de Russische veiligheidsdienst, die vervolgens beslist of er redenen zijn waardoor de uitgifte van dit document geweigerd wordt.

Het feit dat u toch een internationaal paspoort, ongeacht of het door uw moeder, uzelf of kennissen werd geregeld, verkreeg na controle door de Russische veiligheidsdienst ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaarde vervolgingen door de autoriteiten en doet bij gevolg afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielproblemen.

Daarnaast kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u of uw familie zouden gekend hebben.

U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat u of uw familie het slachtoffer waren van vervolging ten gevolge van uw strijdersverleden. Zo kon u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen met betrekking tot de arrestaties van uw broer en vader, of de problemen die uw zussen gekend hebben. Ook van uw langdurig en intensief engagement in het gewapend verzet kon u geen bewijs neerleggen. Eveneens hebt u geen enkel bewijs betreffende de problemen die u verklaarde gekend te hebben in Polen.

Bijkomend bleken ook uw verklaringen en die van uw vrouw op verschillende punten niet overeen te komen.

Zo verklaarde u tijdens uw tweede interview op het Commissariaat-generaal dat uw broer L. (...) mishandeld werd tijdens zijn arrestatie, dat zijn tanden en nagels werden uitgetrokken en dat hij op het hoofd werd geslagen zodat hij niet meer kon praten en wandelen. (CGVS p. 21) Eveneens vertelde u in uw eerste interview dat L. (...) door deze arrestatie niet meer normaal kon lopen. (CGVS dd. 28 februari 2011, p. 11)

Uw vrouw werd vervolgens gevraagd of L. (...) fysieke problemen had en of hij zich anders gedroeg, waarop uw vrouw stelde dat zij niet naar hem keek omdat een Tsjetsjeense vrouw een man niet mag bekijken. (CGVS vrouw p. 8)

Geconfronteerd met zijn problemen, zowel fysiek als mentaal, stelt uw vrouw dat ze hem zag in 2007, dus na de arrestatie, en dat ze niets merkte. (CGVS vrouw p. 8)

Wederom is deze verklaring niet afdoende om het verschil in verklaringen te verschonen, hetgeen de geloofwaardigheid van de ernst van dit asielincident ondermijnt.

Tot slot kwamen ook uw verklaringen betreffende de reisroute niet overeen met de verklaringen van uw vrouw.

Zo stelde u dat u, samen met uw vriend, uw vrouw oppikte in het dorp waar zij en haar ouders verbleef, Alkhanyurt, om vervolgens verder tot Grozny te rijden. (CGVS p. 10 en 12)

Uw vrouw verklaart daarentegen dat jullie elkaar aan het treinstation in Grozny ontmoetten en dat u er al was vooraleer zij daar aankwam. (CGVS vrouw p. 5)

De verklaring van uw vrouw voor deze tegenstrijdigheid luidde dat zij het niet meer precies weet en dat u misschien wel gelijk had. (CGVS vrouw p. 6)

Ook betreffende de treintickets die gebruikt werden voor uw reis tot Polen komen uw verklaringen niet overeen.

Zo stelt u dat uw vriend jullie tickets kocht en dat deze tickets niet op naam stonden. (CGVS p.12) Na verdere vragen over het feit dat deze tickets geen naam vermeldde stelt u dat u het niet weet, en dat ze misschien op de naam van uw vriend stonden. (CGVS p. 12) U liet de tickets zien aan de conducteur en alles was in orde. (CGVS p. 12)

Uw vrouw daarentegen stelt dat uw moeder de tickets kocht en dat haar ticket op haar naam stond. (CGVS vrouw p. 5) Uw ticket heeft ze niet gezien. (CGVS vrouw p. 6)

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt uw vrouw dat zij denkt dat de tickets wel op naam stonden. (CGVS vrouw p. 6)

Het Commissariaat-generaal kan deze verklaringen voor de verschillende tegenstrijdigheden hoegenaamd niet aanvaarden aangezien ze betrekking hebben op fundamentele elementen van uw asielproblemen.

Niet alleen kwamen uw verklaringen betreffende de gevolgen van de arrestatie van uw broer niet overeen, tevens bleek u tegenstrijdige verklaringen af te leggen met betrekking tot de manier waarop u uw land ontvluchtte hetgeen op ernstige wijze afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielproblemen.

Indien u toch onder eigen naam gereisd zou hebben per trein, zou ook dit feit afbreuk gedaan hebben aan uw geloofwaardigheid gezien u, zoals u zelf verklaarde, in Tsjetsjenië gezocht werd. (CGVS p. 25) Het zou dan ook bijzonder opmerkelijk en tevens risicovol zijn, gezien uw asielproblemen indien u zich bij het begin van uw reis via een ticket op naam kenbaar zou maken.

Hoe dan ook, de verschillende tegenstrijdigheden tussen uw eigen verklaringen en tussen de verklaringen van uw vrouw doen op zware wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielproblemen.

De door jullie voorgelegde documenten, zijnde uw binnenlands en internationaal paspoort en het binnenlands paspoort en internationaal paspoort van uw vrouw, jullie Poolse verblijfsvergunningen, de huwelijksakte, de geboorteakte en Poolse verblijfsvergunning van uw zoon bewijzen op voldoende wijze uw identiteit en de identiteit van uw gezinsleden hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal.

De andere documenten, namelijk een brief betreffende uw psychologische begeleiding en vijf medische attesten zijn niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen herstellen. Het medisch attest dd. 19 september 2011 en de begeleidende brieven dd. 25 augustus 2010, 2 november 2010 en 27 september 2011 stellen vast dat u psychiatrische hulp krijgt en behandeld wordt voor posttraumatisch stress-syndroom. De andere medische attesten, dd. 2 november 2011 en begeleidende brief, en een ongedateerd medisch attest betreffen andere gezondheidsproblemen, zijnde hepatitis C en rugklachten.

Het Commissariaat-generaal wil betreffende de documenten aangaande uw psychische toestand vooreerst opmerken dat het onderzoek of evaluatie van het onderzoek waarop de vaststelling van PTSD gebaseerd werd, niet is toegevoegd.

Daarenboven is de weigeringsbeslissing in hoofdzaak gebaseerd op elementen die niet verschoonbaar zijn door uw psychische toestand (uw gebrekkige kennis, uw houding in land van herkomst, een gebrek aan aanwijzingen en de vage verklaringen van uw vrouw).

Bijkomend werden enkele incoherenties vastgesteld, in het bijzonder tegenstrijdigheden over essentiële gebeurtenissen die aan de kern van uw asielrelaas raken.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 3 februari 2012 een schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Op de uitleg van de commissaris-generaal over de situatie in Tsjetsjenië, antwoordt verzoeker "dat de situatie nog steeds schrijnend is" en dat er "nog steeds ernstige schendingen plaatsvinden van de mensenrechten", zelfs voor "gewone burgers".

Verzoeker voert aan dat hij, gelet op zijn verleden als strijder, veel meer risico loopt om slachtoffer te worden van ernstige mensenrechtenschendingen.

Verzoeker laat tevens gelden dat de commissaris-generaal (zie het verzoekschrift, p. 6) *“struikelt over ‘details’ en meer aan muggenzifterij doet, dan een antwoord te bieden op het vluchtverhaal van verzoeker”*.

Hij wijst er op dat het verhoor op het Commissariaat-generaal in het Engels is verlopen in plaats van in het Nederlands; de tolk zou hebben meegedeeld hij de Nederlandse taal onvoldoende machtig was waarop de communicatie tussen de tolk en de ambtenaar die het verhoor afnam in het Engels verliep. Volgens verzoeker is de kans hierdoor *“aanzienlijk groter dat een aantal zaken niet 100% correct werden meegedeeld”*.

Waar de commissaris-generaal wijst op de geringe kennis in hoofde van verzoeker omtrent de evolutie van zijn problemen en de huidige stand ervan, legt verzoeker uit dat het laatste contact met zijn familie in Tsjetsjenië dateert van meer dan negen maanden geleden; hij stelt toen niet te hebben gevraagd naar de specifieke data waarop de Kadyrovtsi zijn zussen lastigvielen, noch hoe vaak dit was gebeurd, aangezien hij enkel bekommerd was over het welzijn van zijn zussen.

Verzoeker verklaart verder dat zijn contact zijn familie verliep via internet -Skype-, en dat de telefoonlijnen worden afgeluisterd. Hij verklaart nadien te hebben vernomen dat ook Skype niet veilig was en maakt er sindsdien geen gebruik meer van.

De vaststelling van de commissaris-generaal dat er buiten internet nog andere mogelijkheden van communicatie bestaan, zoals brieven, beantwoordt verzoeker met de vraag *“Meent verwerende partij dit ernstig?!”* (zie het verzoekschrift, p. 7).

Hij verklaart dat de post van zijn familie gecontroleerd wordt en beweert dat, in tegenstelling tot telefoon en internet waarbij allerlei technische snuffes nodig zijn om deze af te luisteren, het openen van een briefomslag niet veel moeite kost en reeds bestaat sinds het ontstaan van de postdiensten. Verzoeker stelt nog dat hij zijn familie mist, maar dat zijn veiligheid en die van zijn echtgenote en twee kinderen veel belangrijker is.

De vaststelling dat zijn vrouw vaag blijft over zijn problemen, wijt verzoeker aan het feit dat hij haar (zie het verzoekschrift, p. 7) *“zeer weinig concrete dingen heeft verteld omdat hij het beter achtte voor haar”*; bovendien, stelt hij, is het in hun cultuur heel normaal dat een man niet alles vertelt of bespreekt met zijn echtgenote.

Verzoeker wijst er op dat zijn problemen begonnen in het jaar 2002 toen I. hem had verraden en dat hij in 2007 de vlucht nam, wat betekent vijf jaar nadien en niet zeven jaar. Hij verduidelijkt ook dat de unit waarin hij actief was in 2004 uiteen is gevallen.

Verzoeker herhaalt dat hij slechts in 2007 de mogelijkheid had om zijn land te ontvluchten en dat hij en zijn echtgenote toen een kindje verwachtten *“waardoor het absoluut onmogelijk was om nog langer in Tsjetsjenië te blijven”*.

Hij stelt ook dat er gedurende deze vijf jaar op een gegeven ogenblik hoop was op onafhankelijkheid en dus een verbetering van de situatie, waardoor verzoeker eerst wat wou afwachten maar dat de revolutie waarop menig mensen wachtten echter uitbleef.

Op het argument van de commissaris-generaal dat bij de aanvraag van internationale paspoorten deze onderzocht worden door de Russische veiligheidsdienst, laat verzoeker gelden dat men in zoveel landen een dergelijk paspoort kan verkrijgen zonder deze omslachtige weg te volgen; hij stelt dat het vrij eenvoudig is om de controle te omzeilen indien men de juiste mensen kent en dat zelfs personen vanuit België er in slagen een internationaal paspoort te bemachtigen in Rusland.

Het vastgesteld gebrek aan bewijs beantwoordt verzoeker met de vraag (zie het verzoekschrift, p. 8) *“hoe hij in godsnaam aan bewijzen kan/kon komen over zijn engagement in het gewapende verzet, de illegale arrestaties van zijn vader en broers, over de foltering die zijn broers hebben ondergaan, ...”*. Dienaangaande verwijst verzoeker naar zijn broer L. C. die in België verblijft en geregulariseerd werd op grond van medische redenen; hij stelt dat zijn broer zodanig werd toegetakeld dat hij onder andere zijn hand verloor en blind werd aan één oog.

Verzoeker verklaart aangaande zijn problemen in Polen dat de politie aldaar niets heeft gedaan omdat het volgens haar een kwestie was tussen Tsjetsjenen onderling, ook omdat de huidige president van Polen *“erg Russisch gezind is”* en zich niet bekommert *“om het lot van Tsjetsjenen die hebben getreden tegen de Russische Federatie”*. Hij voegt hieraan toe dat er Kadyrovtsi in Polen kunnen verblijven, er zelfs gewapend rondlopen en dat de Poolse politie niets onderneemt maar verzoeker vertelde dat hij zijn problemen zelf maar moest oplossen.

De tegenstrijdigheid aangaande zijn broer L. C., verklaart verzoeker door te stellen dat zijn echtgenote zijn broer L. C. voor de eerste keer zag een aantal jaren nadat deze gearresteerd en mishandeld is geweest, waardoor hij op dat moment *“uiteraard hersteld (was) van zijn kwetsuren”*.

Wat betreft de weerhouden tegenstrijdigheden aangaande de reisroute, laat verzoeker gelden dat het al vijf jaar geleden is en dat rekening houdend met de concrete situatie en stresserend omstandigheden, het niet meer dan normaal is dat zijn vrouw niet meer weet hoe zij naar het treinstation is gegaan.

Op de stelling van de commissaris-generaal dat zo verzoeker verklaarde dat zijn vriend de twee tickets had gekocht, terwijl zijn echtgenote zei dat zijn moeder voor de tickets had gezorgd, dit een tegenstrijdigheid uitmaakt, antwoordt verzoeker dat zijn vriend een ticket kocht voor hem en dat zijn moeder een ticket kocht voor zijn vrouw; bovendien, zo stelt hij, stond het ticket van zijn echtgenote op haar eigen naam en bevatte zijn ticket zijn naam niet, maar die van zijn vriend.

Gelet op het tijdsverloop en de stresserende situatie, vindt verzoeker het niet verwonderlijk dat hij dit niet meer zeker weet.

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal zich beroept op "*minieme tegenstrijdigheden*" en dat de motivering "*gewoonweg niet correct is*".

Hij wijst er op dat bij het eerste verhoor geen vragen gesteld werden omtrent de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Bovendien betreffen de incoherenties volgens verzoeker "*geenszins essentiële gebeurtenissen die aan de kern van het asielrelaas van verzoeker raken*" en struikelt de commissaris-generaal over details aangezien de enige reden waarom verzoeker is gevlucht gelegen is in het feit dat hij heeft gestreden en verraden is geweest.

Vervolgens gaat verzoeker in op de situatie in Rusland en zijn rol tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog; hij herneemt zijn asielrelaas. Hij besluit dat hij een gegronde vrees door zijn leven heeft aangetoond, ten gevolge van de bedreigingen door de Kadyrovtsi.

Vervolgens voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 juncto artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt dat zowel een terugkeer naar Rusland, als een terugkeer naar Polen een reëel risico op het lijden van ernstige schade meebrengt.

Hij gaat opnieuw in op de situatie in Rusland en voert aan dat het (zie het verzoekschrift, p. 12) "*onduidelijk (is) op welke wijze deze interne spanningen en conflicten, onder meer gepaard gaande met willekeurig geweld niet onder toepassing zouden vallen van artikel 48/4*".

Hij wijst er tevens op "*dat de federale overheidsdienst Buitenlandse Zaken het afreizen naar Tsjetsjenië in Rusland afraadt, wegens de ondeugdelijke veiligheidssituatie*".

Waar de commissaris-generaal in de motivering van zijn beslissing stelt dat de dreiging voor de burgerbevolking de laatste jaren sterk gedaald is, benadrukt verzoeker dat hij wordt gezocht en actief heeft meegestreden.

Een terugkeer naar zijn land van herkomst zou volgens hem een schending uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij geeft een theoretische uiteenzetting over de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en besluit dat de bestreden beslissing "*niet aan deze criteria tegemoetkomt*".

In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, evenals een schending van "*de overige beginselen van gelijkheid*".

Hij argumenteert dat de federale overheidsdienst Buitenlandse Zaken afraadt naar bepaalde gebieden in Rusland af te reizen en dat niet-vluchtelingen aldus worden afgeraden een reis naar onder andere Tsjetsjenië te ondernemen.

Zo de commissaris-generaal asielzoekers -in casu verzoeker- de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus ontzegt, houdt volgens verzoeker een schending in van het gelijkheidsbeginsel en het niet-discriminatiebeginsel.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens aan hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade

bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>)

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Aangaande de situatie in Tsjetsjenië, laat verzoeker gelden *“dat de situatie nog steeds schrijnend is”* en dat er *“nog steeds ernstige schendingen plaatsvinden van de mensenrechten”*, zelfs voor *“gewone burgers”*; hij wijst op zijn verleden als strijder.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en tot het uiten van blote beweringen, zonder evenwel aan te tonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert foutief is of zonder uit te leggen hoe de commissaris-generaal deze informatie verkeerdelijk geïnterpreteerd heeft.

De Raad neemt dan ook de informatie waarop de commissaris-generaal gebruikt en die gesteund is op verschillende bronnen, aan. In zoverre verzoekers loutere beweringen strijden met deze informatie, laat

de Raad deze informatie, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, prevaleren op hetgeen verzoeker beweert.

Uit deze informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië drastisch veranderd is, maar nog steeds complex blijft. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard en hebben een gericht karakter. In de meeste gevallen zijn Tsjetsjenen hiervoor verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht besloten dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is.

Verzoeker wijst er op dat het verhoor op het Commissariaat-generaal in het Engels is verlopen in plaats van in het Nederlands, dat de communicatie tussen de tolk en de ambtenaar in het Engels is verlopen en dat hierdoor de kans *“aanzienlijk groter dat een aantal zaken niet 100% correct werden meegedeeld”*.

Uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat uit artikel 51/4 van de vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de tolk die de verklaringen van de asielzoeker vertaalt, dit rechtstreeks moet doen naar de taal van de procedure, noch dat de taal van het onderzoek uitsluitend het Nederlands moet zijn (RvS, Nr. 114.257 van 6 januari 2003 en RvS, nr. 128.986 van 9 maart 2004).

Uit het administratieve dossier blijkt dat het eigenlijke onderzoek van verzoekers asielaanvraag niet in het Engels, maar wel in het Nederlands gebeurde; het gehoorverslag werd immers in het Nederlands genoteerd en de bestreden beslissing is in het Nederlands opgesteld. De Nederlandstalige procedure werd dan ook gevolgd.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker nalaat aan te tonen welk nadeel hij door deze werkwijze zou hebben ondervonden en dat hij evenmin verduidelijkt welke elementen niet correct zouden zijn vertaald of waar er problemen zouden bestaan omwille van een vertaling naar het Engels.

Verzoeker voert wat dit betreft, geen dienstig verweer.

Bovenstaande argumenten van verzoeker doen dan ook geen afbreuk aan de onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden die werden vastgesteld.

Zo stelt de commissaris-generaal terecht dat verzoekers geringe kennis met betrekking tot de evolutie en de huidige stand van zaken van zijn problemen, zijn geloofwaardigheid aantast.

Verzoeker is niet op de hoogte van de huidige stand van zaken van zijn asielproblemen; hij stelt dat de Kadyrovtsi vandaag de dag zijn familie nog steeds lastig vallen maar specifieke incidenten kan hij niet geven; hij weet evenmin hoeveel keer de autoriteiten recentelijk nog langskwamen of in welke mate; hij verklaart enkel dat hij het laatste nieuws acht maanden geleden ontving en toen vernam dat zijn zussen lastig gevallen werden door Kadyrovtsi, maar wanneer precies deze Kadyrovtsi langskwamen kan hij niet zeggen.

In zijn verzoekschrift legt verzoeker dienaangaande uit dat het laatste contact met zijn familie in Tsjetsjenië dateert van negen maand geleden en dat hij toen niet heeft gevraagd naar de specifieke data waarop de Kadyrovtsi zijn zussen lastigvielen, noch hoe vaak dit was gebeurd, aangezien hij enkel bekommerd was over het welzijn van zijn zussen.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker nochtans verwacht kan worden dat hij er alles aandoet om informatie over zijn recente situatie te bekomen en dat actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. De Raad wijst er op dat van een asielzoeker aldus redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Verzoeker voert dienaangaande aan dat de telefoonlijnen worden afgeluisterd en dat ook Skype niet veilig is. De vaststelling van de commissaris-generaal dat er nog andere mogelijkheden van communicatie bestaan, zoals brieven, beantwoordt verzoeker met de vraag *“Meent verwerende partij dit ernstig?!”* en beweert dat de post van zijn familie wordt gecontroleerd.

De Raad stelt vast dat het verweer van verzoeker zich beperkt het ridiculiseren van het standpunt van de commissaris-generaal, gevolgd door een blote bewering.

Het gebrek aan initiatief in hoofde van verzoeker om zich te informeren over zijn problemen, staat vast.

De commissaris-generaal kon terecht besluiten dat de nalatige handelingen van verzoeker wijzen op een gebrek aan interesse en zich keren tegen zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

De Raad stelt verder vast dat de vrouw van verzoeker bijzonder vaak bleef met betrekking tot de asielproblemen. Zo kon zij enkel vertellen dat verzoeker gestreden had bij Gelayev, meer wist zij niet; zij wist evenmin wanneer verzoeker zijn activiteiten als strijder stopzette en wist de precieze reden waarom hij in 2007 vertrok niet; zij stelt enkel dat verzoeker steeds meer problemen kreeg, maar welke problemen kon zij niet vertellen; verzoekers vrouw wist evenmin wanneer of waarom verzoekers problemen begonnen, noch kon zij vertellen over incidenten of arrestaties die gebeurden tijdens hun huwelijk, noch welke problemen haar schoonfamilie kende; zij wist bovendien niets met betrekking tot de arrestatie van verzoekers broer L. en de arrestatie van verzoekers vader; ook wist ze niets met betrekking tot de huidige problemen van verzoekers familie.

De gebrekkige kennis van zijn vrouw, wijt verzoeker aan het feit dat hij haar *“zeer weinig concrete dingen heeft verteld omdat hij het beter achtte voor haar”*; bovendien zou het in hun cultuur volstrekt ongebruikelijk zijn dat de man iets vertelt of bespreekt met zijn vrouw.

De Raad is van oordeel dat deze uitleg van verzoeker, inbegrepen de loutere verwijzing naar de lokale cultuur, de onwetendheid van zijn vrouw niet kan rechtvaardigen. Het is niet aannemelijk dat verzoeker zijn echtgenote zelfs niet inlichtte over de oorzaak van zijn problemen nadat ze hun land ontvluchtten; gezien de vlucht uit het land van herkomst een gebeurtenis is met een zware impact op het leven van verzoeker en zijn echtgenote, kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker toen zijn echtgenote inlichtte over de reden ervan, minstens mag worden verwacht dat zijn echtgenote toen verduidelijking had gevraagd.

Haar onwetendheid maakt het relaas ongeloofwaardig.

Verder stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal terecht het talmen van verzoeker vooraleer de vlucht te nemen, aanhaalt.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat zijn problemen begonnen in 2002 toen I. hem had verraden en dat hij in 2007 vluchtte; hij besluit dan ook dat hij zijn land ontvluchtte vijf jaar nadat de problemen zijn begonnen -niet zeven jaar nadien zoals de bestreden beslissing stelt- en vermeldt dat de groep waarin hij actief was, in 2004 uiteen is gevallen. Hij voegt hieraan toe dat hij slechts in 2007 de mogelijkheid had om zijn land te ontvluchten en dat hij en zijn echtgenote een kindje verwachtten *“waardoor het absoluut onmogelijk was om nog langer in Tsjetsjenië te blijven”*.

De Raad merkt vooreerst op dat waar het verzoekschrift beweert dat verzoekers eenheid in 2004 is uiteengevallen, uit zijn verklaringen tijdens het verhoor op 14 december 2011 blijkt dat zijn eenheid uiteenviel in 2002, na de dood van Gelayev (zie het verhoorverslag, p. 18).

Het feit dat verzoeker ‘maar’ vijf jaar, in plaats van zeven jaar, zou hebben gewacht om het land te verlaten, neemt volgens de Raad overigens niet weg dat verzoeker ‘jarenlang’ heeft gewacht om het land te verlaten.

Waar verzoeker verklaart dat er gedurende deze vijf jaar op een gegeven ogenblik hoop was op onafhankelijkheid en dus een verbetering van de situatie, maar dat de revolutie waarop de mensen wachtten uitbleef, gaat verzoeker eraan voorbij dat hij tijdens zijn verhoor meerdere redenen heeft gegeven om nog langere tijd in Tsjetsjenië te verblijven; hij voegt bovendien nog een derde reden toe.

Het is dan ook niet aannemelijk dat een asielzoeker die vervolgd wordt door de autoriteiten en zware problemen gekend zou hebben, zo lang wacht alvorens te vluchten. Ook dit talmen keert zich tegen de geloofwaardigheid.

Ook het feit dat verzoeker een internationaal paspoort verkreeg na controle door de Russische veiligheidsdienst -en dit ongeacht of het door zijn moeder, zichzelf of kennissen werd geregeld-, ondermijnt de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingen door de autoriteiten.

Uit informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat elke aanvraag tot het verkrijgen van een internationaal paspoort onderzocht wordt door de FSB, de Russische veiligheidsdienst.

De uitleg in het verzoekschrift dat men in zoveel landen een dergelijk paspoort kan verkrijgen zonder deze omslachtige weg te volgen, weerlegt niet dat de afgifte van internationale paspoorten aan burgers van de Russische federatie, door de FSB gecontroleerd wordt.

De uitleg dat dat het vrij eenvoudig is om de controle te omzeilen indien men de juiste mensen contacteert, is niet meer dan een blote bewering, hetzelfde geldt voor de bewering dat *“zelfs mensen vanuit België een internationaal paspoort kunnen bemachtigen in Rusland”*.

De Raad laat de informatie waarop de commissaris-generaal steunt, prevaleren op de gratuite verklaringen in het verzoekschrift.

De vaststelling dat aan verzoeker een internationaal paspoort werd afgeleverd, gaat in tegen zijn voorgehouden vrees.

De Raad stelt tevens vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt van de problemen die hij en zijn familie gekend zouden hebben.

Zo bracht verzoeker geen enkel stuk bij waaruit blijkt dat hij of zijn familie het slachtoffer waren van vervolging ten gevolge van zijn verleden als strijder; hij legde evenmin enig begin van bewijs voor met betrekking tot de arrestaties van zijn broer en vader, met betrekking tot de problemen die zijn zussen gekend zouden hebben, noch van zijn engagement in het gewapend verzet. Hij bracht tevens geen enkel bewijs bij betreffende zijn verklaarde problemen in Polen.

In zijn verweer vraagt verzoeker zich in zijn verzoekschrift af *“hoe hij in godsnaam aan bewijzen kan/kon komen over zijn engagement in het gewapende verzet, de illegale arrestaties van zijn vader en broers, over de folteringen die zijn broers hebben ondergaan, ...”* en stelt hij dat zijn broer zodanig werd toegetakeld dat hij onder andere zijn hand verloor en blind werd aan één oog.

Verzoeker verklaart verder dat de Poolse politie niets heeft genoteerd gezien het een kwestie was tussen Tsjetsjenen onderling en omdat de huidige president van Polen *“erg Russisch gezind is”* en zich niet bekommert *“om het lot van Tsjetsjenen die hebben gestreden tegen de Russische Federatie”*.

De verwondingen van de broer van verzoeker kunnen geen bewijs vormen voor de echtheid van verzoekers asielrelaas; er wordt immers niet aangetoond dat de verwondingen van verzoekers broer ook maar enig verband zouden houden met de beweerde asielmotieven van verzoeker.

Voor het overige herhaalt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust; zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn en in het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden voorkomen op het niveau van de relevante bijzonderheden (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

In casu bleek verzoekers asielrelaas aangetast door onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden.

De Raad stelt verder tegenstrijdigheden vast tussen de verklaringen van verzoeker en zijn vrouw.

Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn verhoor op 14 december 2011 op het Commissariaat-generaal dat zijn broer L. mishandeld werd tijdens zijn arrestatie, dat zijn tanden en nagels werden uitgetrokken en dat hij op het hoofd werd geslagen zodat hij niet meer kon praten en wandelen; ook tijdens zijn verhoor op 28 februari 2011 had verzoeker verteld dat L. door deze arrestatie niet meer normaal kon lopen. Verzoekers vrouw verklaarde echter dat ze L. gezien had na zijn arrestatie, maar dat zij niets had opgemerkt.

Ook kwamen de verklaringen van verzoeker betreffende de reisroute niet overeen met die van zijn vrouw. Zo stelde verzoeker dat hij, samen met zijn vriend, zijn vrouw oppikte in het dorp, Alkhanyurt, waar zij en haar ouders verbleven, om vervolgens verder tot Grozny te rijden; de vrouw van verzoeker verklaarde daarentegen dat ze elkaar aan het treinstation in Grozny ontmoetten en dat verzoeker er al was vooraleer zij daar aankwam.

Ook betreffende de treintickets voor de reis naar Polen worden er tegenstrijdigheden vastgesteld. Zo stelt verzoeker dat zijn vriend de tickets kocht en dat deze tickets niet op naam stonden of dat ze misschien op de naam van zijn vriend stonden; zijn vrouw stelt echter dat haar moeder de tickets kocht en dat haar ticket op haar naam stond.

Verzoeker probeert bovenstaande tegenstrijdigheden te verklaren door te stellen dat zijn echtgenote L. C. voor de eerste keer zag een aantal jaren nadat deze gearresteerd en mishandeld is geweest, waardoor hij tegen dan *“uiteraard hersteld (was) van zijn kwetsuren”*. Verzoeker wijst er tevens op dat het al vijf jaar geleden is en dat –rekening houdend met de concrete situatie en stresserend omstandigheden– het niet meer dan normaal is dat zijn echtgenote niet meer zeker weet hoe zij naar het treinstation is gegaan. Hij stelt verder dat zijn vriend een ticket kocht voor hem en dat zijn moeder een ticket kocht voor zijn echtgenote; bovendien, zo stelt hij, stond het ticket van zijn echtgenote op haar eigen naam en bevatte het ticket van verzoeker niet zijn naam, maar die van zijn vriend.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het vergoelijken van de vastgestelde tegenstrijdigheden en het uiten van gekunstelde post-factum verklaringen zonder evenwel met concrete elementen de motivering van de bestreden beslissing in een nieuw daglicht te stellen.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

De Raad stelt vast dat alle in de bestreden beslissing opgesomde tegenstrijdigheden hun grondslag vinden in het administratief dossier en keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

De opmerkingen van verzoeker dat de commissaris-generaal *“struikelt over ‘details’ en meer aan muggenzifterij doet, dan een antwoord te bieden op het vluchtverhaal van verzoeker”*, dat de commissaris-generaal zich beroept op *“minieme tegenstrijdigheden”* en dat de incoherenties geenszins essentiële gebeurtenissen betreffen die aan de kern van verzoekers asielrelaas raken, worden door de Raad van de hand gewezen; integendeel is de Raad van oordeel dat gelet op bovenstaande vaststellingen, de onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden betrekking hebben op wezenlijke elementen van verzoekers asielrelaas.

Waar verzoeker vervolgens ingaat op de situatie in Rusland en zijn rol tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog, kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen; verzoeker kan zijn asielrelaas immers niet aannemelijk maken.

2.7. Met een schrijven van 16 februari 2012 liet verzoeker aan de Raad enkele kleurenfoto's en twee cd-roms (die volgens de brief foto's bevat en enkele *“filmpjes van de unit waartoe cliënt behoorde”*) toekomen waaruit zou blijken dat *“cliënt wel degelijk actief was in de militaire groepering”*.

De Raad stelt vooreerst vast dat blijkens de datum (26.8. 2003) die op de foto's voorkomt deze blijken te dateren van augustus 2003.

Verzoeker toont niet aan dat hij deze foto's en filmpjes niet vroeger in de loop van de procedure kon neerleggen, zoals voorschreven in artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet.

De Raad ziet trouwens ook niet in hoe deze stukken zouden kunnen aantonen dat verzoeker of zijn familie het slachtoffer waren van vervolging ten gevolge van zijn verleden.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, wat in casu niet het geval bleek.

2.8. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift tevens een *“bewijs psychische problemen”* (zie p. 16) maar laat deze attesten verder in zijn verzoekschrift onbesproken.

Het is niet aan de Raad om op zoek te gaan naar wat verzoeker met de neerlegging van fotokopieën van medische attesten wil bekomen.

2.9. Waar verzoeker inroept *“dat de federale overheidsdienst Buitenlandse Zaken het afreizen naar Tsjetsjenië in Rusland afraadt, wegens de ondeugdelijke veiligheidssituatie”*, benadrukt de Raad dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

Verzoeker stelt verder dat indien van hem, een asielzoeker, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt, terwijl de federale overheidsdienst Buitenlandse Zaken niet-vluchtelingen afraadt naar bepaalde gebieden in Rusland te reizen, dit een schending van het gelijkheidsbeginsel en het niet-discriminatiebeginsel inhoudt.

De Raad wijst er nogmaals op dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, niet zonder meer kan worden doorgetrokken naar personen zoals verzoeker die deze nationaliteit wél hebben en wél van die regio afkomstig zijn.

De reisadviezen waarnaar verzoeker verwijst, zijn irrelevant aangezien ze geen betrekking hebben op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking hebben en bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS, nr. 174.848 van 25 september 2007; RvS, nr. 176.206 van 26 oktober 2007).

De Raad ziet dan ook niet in hoe de bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel en niet-discriminatiebeginsel zou schenden.

2.10. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.11. Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

De vraagstelling in het verzoekschrift dat het voor verzoeker *“onduidelijk (is) op welke wijze deze interne spanningen en conflicten, onder meer gepaard gaande met willekeurig geweld niet onder toepassing zouden vallen van artikel 48/4”*, wordt volgens de Raad juist beantwoordt in de bestreden beslissing,

onder verwijzing naar de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.12. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoren op 28 februari en 14 december 2011 op het Commissariaat-generaal, met behulp van een tolk en bijgestaan door zijn advocaat, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE